

JOVAN POPOVIĆ:

DÉLIBÁB A SÍKSÁG FÖLÖTT

Emelt orrmányú elefántok most a mocsár fölé emelkedő gyárok
a sík véres hátát mesgyék szelik át.

Nem vagyok egyedül.
Érzem a gyárok körüli kunyhók lehelletét
érezem földanyánk bús nyöszörgését
arcom perzseli a napszámos-barak forró párája.

Bennem sikongatnak most a sápadt-ványadt kölykök
Mint közülük-való
nyurga-vidáman
beléjük-olvadtan, magamban hordva őket
lépdelek

lépdelek

kinyújtom tenyerem a sík álma felé:
szerelem, szépség, bőség városai felé
kánaáni mezők mesegazdagsága felé...
Izzadt gúnyák
foltozott jaklik, tarka réklik
kék blúzok, cickötők között
lobogó gatyák, tivár-öltönyök között
lépdelek
a közös menet ritmusában
a Délibáb elé.

Sikságom álma meg fogsz valósulni
Nem, te nem vagy ámitás
nem vagy kinzott rabok illuziója
nem vagy szürke életek hazug fátyolkendője.

Ime, én már érintelek reszkető ujjammal
ime, hordozunk már alkotó kezeink csúcsán
Mi építünk téged, mi, fény, mi, nap vágói
Mi utolérünk szép Délibáb
ha lábom sohasem is érinti talajod.

Fordította: Lőrinc Péter